

Obsah

CIKÁNSKÝ JEŽÍŠ	2
JAK JSEM RUKOVAL	3
JO TENKRÁT.....	5
MEJDAN VE ČTRNÁCTI.....	7
MÍR V DUŠI.....	10
MŮJ PRVNÍ POTLACH.....	11
POTLACH	13
NÁVŠTĚVA VE ŠPITÁLE	15
ROZNOŽKA.....	17
SPORT A JÁ.....	19
TANEČNÍ	20
NAŠE OSADA V HOTELU PUPP.....	22
ZABIJAČKA	24
ŽIVOT STOJÍ ZA KULOVÝ.....	26
ŽIVOT STOJÍ ZA KULOVÝ 2.....	28

CIKÁNSKÝ JEŽÍŠ

23.4.2002

Seděl jsem v nádražní putyce, čekal na vlak. Kdesi v severních Čechách.

Najednou se za mnou ozval chraptivý hlas. „Jsem Ježíš. Cikánský Ježíš“. Díval jsem se do tváře postaršího cikána, s dlouhými, umaštěnými vlasy a hustým plnovousem. Jeho obličej opravdu vzdáleně připomínal asketickou tvář Spasitele, jak jsem ji vídával na starých obrázcích v našem kostelíku. „Hele brácho, dej prachy, přinesu pivo, chceš?“ Co mi zbývalo. Podal jsem mu poslední padesátikorunu a v duchu se s ní rozloučil.

Za chvíli přede mně přistál orosený půllitr popovické desítky a nějaké drobné. „Na zdraví brácho. Já jsem fakt Ježíš. Cikánskej Ježíš. Dělam zázraky, vykládám karty, hádám z dlaně a z lógru a spokojenost na obou stranách. Chápeš to brácho?“ Nebyl jsem jeho brácha, nechápal jsem, ale Laco si mě prostě oblíbil a nebylo úniku.

„Ty asi nevěříš, co“? Báł jsem se říct pravdu, a tak jsem jenom mlčky pokrčil rameny.

Laco vyndal z kapsy obnošeného zimníku malou krabičku pomalovanou záhadnými znaky. Něco zamumlal a začal z ní vytahovat jeden barevný šátek za druhým. Žluté, zelené, modré i bílé. Plný stůl. Vítězně se na mne zahleděl, a pak mi podal jeden bleděmodrý. „To máš na památku.“ Zbytek nasoukal do kapes a pokračoval. „Dávej bacha, dostaneš cigáro.“ Sáhnuł mi někam za límec a v ruce držel vyklepanou mallborku. „To koukáš co?“ Zbaběle jsem přikývl a ani zaboha bych mu neřekl, že kdejaký kouzelník amatér na podnikovém večírku, svede tyhle triky daleko líp.

„A teď ti budu hádat z ruky, ukaž!“

V duchu jsem se musel usmát. Nevěřím na horoskopy, ani na osud z dlaně. Nevěřím na budoucnost napsanou v kartách. Stejně, jako už dlouho nevěřím, že pravda a láska, zvítězí nad lží a nenávisť. Nastavil jsem dlaň, ale neposlouchal co mi vypráví. Asi mě čeká láska, moře peněz, budu cestovat a kdoví co ještě. Držel mi ruku a já měl najednou pocit, že slyším praskání ohně, ržání divokých koní a svištění větru po pláních.

„A tady ta čára mi říká, že jsi muzikant.“ No, to bylo překvapení, stačilo se podívat na futrál s kytarou vedle mojí židle.

„Joj, housle, kytara, písnička... tam je cikánovo nebe. Smích i pláč. Naše svoboda, naše volnost, naše zakletá, černá duše.“

„Ještě tam máš napsaný že někoho potkáš, ale vaše cesta bude krátká. Tomu nerozumím, nechme to koňovi.“

Najednou mi tady bylo fajn. Cítil jsem se naprosto v bezpečí, přestože se cikánů spíš bojím. Pivo bylo jako křen, chlapi mazali karty a křičeli jeden přes druhého. Vzadu někdo hrál na housle melodii, při které mi naskakovaly zimomřivky. A Laco tahal chlapům z uší cigára, rozdával barevné šátky a měnil vodu ve vodku. Alespoň mi to tak tvrdil. Zaprášená lampa nad stolem mu kreslila kolem hlavy svatozář. Vlaky odjížděly a přijížděly a já si plnil duši něčím, čemu jsem nerozuměl, ale chtěl.

Ráno jsem se probudil v nějakém úplně cizím bytě. Na starém kanapi, přikrytý čistě povlečenou dekou. Z hrnku vedle postele voněla káva a někde za okny byl slyšet dětský smích. U stolu seděl vlasatý a vousatý Laco. Můj nový kamarád. Přikusoval čerstvý rohlík s máslem a slunko mu prozařovalo tu jeho hustou, černou kštici.

A tady by někde mohl být konec povídání. Jenže za několik dnů jsem v novinách přečetl malé, krátké oznámení.

Poslední pátek tohoto měsíce, parta opilých mladíků brutálně napadla staršího občana rómské národnosti. Surově jej zbili a pak ho v bezvědomí přibili za ruce a za nohy na dveře domu, kde bydlel. Laco D. známý pod přezdívkou Cikánský Ježíš, vykřvácel a zemřel na následky ukřižování, aniž by mu kdokoliv pomohl.

Na krku jsem měl bleděmodrý šátek a na duši o jednu velkou, smutnou jizvu navíc.

JAK JSEM RUKOVAL

Loket 1985

Tohle vše se odehrálo v dobách, kdy mládenci ve věku okolo devatenácti let, odjížděli od svých lásek a od rodičů, na dlouhé dva roky sloužit vlasti. Říkalo se, že kdo nebyl na vojně, není chlap. No, já na to měl úplně jiný názor. Ten jsem získal v Domažlicích svým prvním krokem za bránu kasáren.

Ještě jako malý kluk jsem s obdivem sledoval válečné filmy. Ruská kinematografie jich tenkrát nabízela nepřeberné množství a i náš, socialistický filmový průmysl, se nedával zahanbit.

Byl jsem tehdy stoprocentně přesvědčen, že mongoloidní chlapík s rudou hvězdičkou na ušance, ucpávající svou hrudí střílnu německého těžkého kulometu, není mentálně postižený idiot, ale hrdina. Obdivoval jsem, když s prostříleným pajšlem a v posledním tažení, šeptal jméno svého milovaného velitele. Ten zatím s papiroskou v hubě seděl v bezpečném krytu a popíjel vodku.

Hrdinové mého dětství se pyšnili jmény Meresijev, Čapajev, Kutuzov, Čuk a Gek, případně kapitán Jaroš a syn pluku.

Ale asi tak ve čtvrté třídě jsem tyto hrdiny, bez jakékoliv lítosti, vyměnil za Rychlé šípy, Vinetoua, Tarzana a Tři mušketýry.

A o pár let později jsem se začal vážněji věnovat literatuře jemnější, která mě okouzlovala malovanými obrázky neoblečených žen a popisem věcí, kterým jsem ještě moc nerozuměl, ale o kterých jsem byl přesvědčen, že se určitě časem stanou mým koníčkem. Nemýlil jsem se, i když v dospělém věku to přineslo jakési citové komplikace.

S příchodem Beatles a party cikánů, co každý večer řezali v parku do kytar, jsem objevil kouzlo šesti strun. Už za měsíc jsem tklivě vybrnkával Dajánu a bolavými bříšky prstů střídal Cdur, Amol, Fdur, Gdur. Začala doba toulání, ohníčků, potlachů a krásných holek.

A do tohoto poklidného života, vpadl jako ruční granát povolávací rozkaz. Toho a toho. V tolik a v tolik. Tam a tam.

Se vzpomínkou na své ranné dětství, jsem zabalil pár věcí, o kterých jsem byl přesvědčen, že budou na vojně nepostradatelné. Nůž s vývrtkou, karty, ohmataný časopis se spoře oděnými dívkami, kartáček na zuby a trsátko značky Dunlop. Na čelo políbil matku, stiskl ruku přioopilému otci, pohládl Azora a vydal se do neznámého světa, vonícího střelným prachem.

Před nádražím, v cílové stanici na nás čekala nákladní auta a několik pokuřujících zelených mozků. Lišili se jen stříbrnými cvočky na výložkách.

Přestože mi nikdo z nich nepodal ruku a nezalomil palec a na moje bujaré „ahoj kamarádi,“ soudruzi mrazivě mlčeli, neztrácel jsem optimismus.

Aby si všimli, jaký jsem trénovaný branec, vyhodil jsem svůj dřevěný vojenský kufřík jako první na korbu zeleného nákladáku. Bohužel zrovna v tom okamžiku, kdy se jeden ze soudruhů skláněl dolů, aby mi pomohl nahoru. Zařval a padnul jako střelený. Přítomný lékař, po vojensku lapiduch, bleskově určil diagnózu. „Středně těžký otřes mozku“. A latinsky dodal: „Do frasa“.

Z pohledů ostatních soudruhů jsem vytušil, že tady určitě nebudu neznámý vojín.

Po nezbytné prohlídce všech orgánů mě posádkový doktor zbavil zbytečného sebevědomí a vojenský holič vlasů. Začal jsem vážně uvažovat, jestli se mi tu bude opravdu dva roky líbit.

Osprchovali jsme se v ledové vodě a obdrželi vojenskou výstroj.

Už jenom trenýrky v barvě khaki by stačily, abych byl dokonale oblečen. V kanadách jsem si zkusmo provedl čelem vzad, ale zatím co já se otočil, boty se ani nehly. Začalo se mi stýskat po mamince.

Ve chvíli, kdy jsem se prohlížel v zrcadle, jak mi bude slušet plynová maska, mi kdosi ukradl dvě košile, opasek a nevím proč i přilbu. Setřel jsem slzu a vypjal hrud'. Jako by mi něco říkalo, že bude ještě hůř. Nemýlil jsem se.

Velitelem naší světnice byl můj známý poddůstojník z nádraží. Obvázaná hlava a fialová modřina pod okem z něj dělala ukázkového hrdinu, raněného v boji s nepřítelem. Tím nepřítelem jsem byl bohužel já. Jeho první slova při pohledu na moji maličkost zněla asi takto: „Tak čo súdruh vojín? Vietě sa modlit?“ A dodal: „Jak vy k my, tak my k vy“.

A začala vojna.

JO TENKRÁT...

Všechno mě bolí. Vstávám z postele, protírám oči a shazuju z polštáře kocoura. Nevím, co to má za zvyk v noci potichu přijít, a nacpat se ke mně.

Takže vyčistit zuby, vyplivnout pár kočičích chlupů, uvařit kafe a zapnout počítač. Ze včerejška mám nedodělanou písničku v notách. Ale stejně se mi moc nezdá, asi to ještě budu předělávat.

Dívám se na sebe do zrcadla. Tak to jsem já? Zmačkaná tvář, třídenní strnisko, prošedivělé vlasy, které už volají po holiči, vrásky jak kůra borovice a chlupy v uších.

Sakra, co na mě ještě ty holky vidí? Ženský jsou nepochopitelné. To už za ta léta vím.

Večer hraju v jakési dědině na Vysočině. Už tuším, že to bude díra na konci světa. Už vím, kdo přijde.

Pořadatel s rodinou, dva až tři zvědavci, pár odkvetlých dorostenek, které se nudí, a spousta volných a prázdných židlí. Ještě že pro mě přijedou na nádraží, abych nemusel pěšky s báglem a kytarou. Už mi to moc nešlape.

Jo tenkrát...

Koukám, že slovo tenkrát používám stále častěji.

Vlak zastavil na opuštěném vesnickém nádražičku. Byl jsem jediný, kdo vystoupil. Už na mě čekali. Smráká se a taky už dost špatně vidím. Nějaký chlápek s vousama mi tiskne ruku, ukládá kytaru do auta a jedeme vstříc jednomu z dalších propadáků.

Vesnická hospoda se sálem. Kolik už jsem takových viděl. Jenže tady nestačím zírat. Před hospodou není kam zaparkovat. Auto vedle auta. Vcházím dovnitř, prodírám se mezi spoustou lidí. „Už je tady, už přijel.“ „Hele táto, to je on.“ „Jé, Kid'ák“. Všichni se na mě usmívají, podávají ruku, nebo alespoň významně pomrkávají. Teprve ve světle žárovek si můžu prohlédnout toho, kdo mě přivezl. Jeho hlas je mi povědomý i tvář maskovaná šedivým plnovousem. Ty oči. Ty oči. Kde jen jsem je viděl. Sakra paměť. Stárnu.

Jo tenkrát...

Musím uznat, že jsem překvapený. Tolik lidí. A v takové díře. Vždyť je tu jen pár baráků. To kvůli mně přijeli z dalekého okolí.

Na malém pódiu stojan s mikrofonem, židle, sklenice s vodou. Ladím a dívám se po sále. Lidi pomalu přichází, zdraví se povídají. Pak potemní světla, a první tóny se rozletí. Pohladí posluchače, vsáknou se do dávno nemalovaných stěn, stečou po ušmudlaných oknech a zapadnou do duší těch, co ví. Jako pokaždé, přivírám oči a nořím se do příběhů a tónů svých písní. Ne, nemyslím si, že jsou bůhví jak geniální. Nejsou. Jen jsem v nich já. Se svými bolestmi, pochybami i radostmi. Lásky i zklamání. Vítězství i prohry. Je v nich kus mé cesty za hledáním. Život. Můj i jejich. A proto jim věří. Stejně jinak psát neumím. Nedovedu jen tak pokládat slova o ničem a tvářit se, že jsem mistr zeměkoule.

Veselá střídá vážnou, potlesk střídá nábožné ticho, tóny pronikají kůží až do hlubin těla a najednou je tu poslední písnička, poslední přídavek, poslední úklona.

Jsem unavený. Dřív jsem přece jen vydržel víc.

Jo tenkrát...

Ukládám kytaru do pouzdra a s chutí se vydávám k výčepu na jedno malé. Cestou pár podpisů, pár podání rukou, pár pochvalných vět.

„Máš jiný písničky než tenkrát. Víc pod kůži, víc zasáhnou. Líbilo se mi to. A mojí ženě taky“. „Díky moc“. Ten hlas, ty oči. Sakra, odkud toho chlápka znám? A najednou mi to zapálí. To je přece náš Šerif. Šerif naší osady. Bože, kolik je to let?

„Jseš to vážně ty? Šerif“? „Jo, tak jsi mě přece jen poznal. To víš, ubývá vlasů, roste břicho, a ty fousy..“

Sedíme u rohového stolu, je dávno po půlnoci, jeho žena i s dvěma klukama už dávno odešli domů a my vzpomínáme. Jo tenkrát...

„Pamatuješ jak..., a co Torpédo s Jimmem..., jo tak Jimm žije v Dánsku? A zase, „pamatuješ jak...kdy to bylo? Jo a ten potlach...“

„Kde spíš“? „V nějakém penzionu, asi pět kiláků odsud“ Musím zavolat taxík, zítra ještě hraju někde u Prahy. A co ty? Jak jsi se octl v takové myší díře“? „To víš, láska, dům, děti...“ Šerif se odmlčel, dopil pivo a zvedl se k odchodu. „Měj se a díky za všechno. Za vzpomínky, za písničky za pohlázení duše“. „Taky díky Šerife. Že jsi přišel. Že v nás nic neumřelo. A až budeš psát klukům, pozdravuj je. Ještě žijem“.

Taxík mě vyhodil před penzionem a odfrčel za dalším ritem. Naproti na chodníku se vášnivě líbají a obírají dva pubertáči a z blízké diskotéky je slyšet rytmické dus dus. Nic mi to neříká. Dává se do deště. Kapky dopadají na obličej a stékají pomalu dolů. Zavírám na chvíli oči a vidím je. Jimm, Torpédo, Šerif. Hladké tváře, opálená těla, kůže jak samet. Svět plný nepoznaných věcí, čeká jen na nás. Zase jdeme po ulici na nádraží. Bágly na zádech, kytara a slunce v očích. „Vrátit ten svět a nekončící indiánské léto“, zpívám v jedné ze svých písní. Na rtech mám dešťovou kapku. Když ji olíznu je slaná.

Jdu spát. Zítra je taky den. Třeba přijde někdo známý a já mu budu moct říct.

„Jo tenkrát...“

MEJDAN VE ČTRNÁCTI

„Tenhle tejden se vandr odkládá,“ oznámil ve středu na slezině Šerif a záhadně se usmál. „„Naši jedou na víkend k tetičce do Brandejsa a tak máme celej dům jen pro sebe. Proto, místo courání okolo lesních potoků a popíjení malinového čaje nás čeká pořádněj mejdan.“ Mejdan! To slovo na nás dopadlo jak parní buchar. Ne, že by jsme o tom už s klukama ve škole nemluvili, ale něco jiného je vymýšlet si a něco jiného prožívat. V nastalém tichu Jimm jenom koulel očima, Ušatý Torpédo si kroutil z uší ruličky a mně se jako vždycky, vyrazil opar.

Šerif začal rozdělovat úkoly. „Takže: Jimm donese víno a chlebičky, ty vezmeš kytaru a něco ostřejšího a Torpédo sežene holky! Já dodám kvartýr a intimní osvětlení. Nakonec už je čas, aby jsme si něco užili, nebo budeme za chvíli starý a nevybouřený“.

Ze sleziny jsme šli jako ve snách. „Sakra jaký víno mám vzít? Máme doma jen pár flašek rybízáků. Táta říká, že ho vypijeme, až budeme dědit po tetičce Bláže z Bechyně. Už je ve sklepeš pátej rok a tetička furt nic.

„Jo, tak to vem, zahučel Torpédo. Čím starší víno, tím lepší“. A mlaskl znalecky, jako by právě okoštoval Chardonay 1973.“ Přitom jediný alkohol, co kdy vypil, byla láhev jabčáku, kterou s dalšími dvěma pitomci vypili loni na školním výletě pod Křivoklátem. A potom ji potupně odevzdali do kvetoucích šeríků pod okny obytny.

„Vino, vino,“ brumlal si potichu Torpédo, „ty to máš lehký. Ale kde já seženu nějaký holky? Vždyť žádný pořádný neznám“. „Pávě. Zrovna moc pořádný bejt nemusí, Šerif nejspíš myslel nějaký lehčí, aby s nima nebylo moc práce.“ Mluvil jsem jako zkušený pasák z Perlovky, přestože mé milostné zkušenosti byly naprosto nulové. Nepočítám-li klofanec někam za ucho od vyvinuté pionýrky Málkové za to, že jsem ji propašoval na mládeži nepřístupný film - Angelika, markýza andělů.

„Jak to myslíš, lehký? To jako žádný tlustoprdky, nebo co“? Torpédo měl opravdové starosti.

„Víš, míň slušnejm holkám, se říká, mezi náma chlapama, lehký zboží. I když váží třeba metrák“ uklidňoval ho Jimm.

„Tak to by šlo“, pookřál náš kamarád. „Pozvu Kropáčkovou a Jolanku Deržiovou z 8B. Ty určitě neodmítnou. Navíc Jolanka kouří cigára a je pořád opálená. I v zimě. Tvrdí o sobě, že je Italka a umí nadávek víc, než vyjmenovaných slov.“

„To je fuk“, zapojil se Jimm, „hlavně ať má vepředu takový ty... no... Brácha říká, pěkný budliky, budliky.“ „Ty ty ty ty jsi vůůl“, zakoktal Torpédo a uši mu zrudly tak, že auta za náma začala zastavovat.

Loudal jsem se zamyšleně domů a cestou mě napadaly neskutečně fantastické situace, ve kterých by byl Casanova ubohý břídil okresního formátu.

V soboto odpoledne jsem nedočkavě zvonil u Šerifa. V plátěném obalu kytaru, v tašce láhev s domácím ovocem třikrát prohnaným destilační kolonou. Nové, červené trenýrky a čerstvě umytý krk zvýrazňovaly vyjímečnost situace.

V obýváku kvílel gramofon a na stole stála načatá láhev pilsenského desítky.

„Dej si taky, jseš tu první a ještě je dost času. Dneska musíme zažít úplně všecko. Chápeš? Úplně všecko“. Sáhl do dřevěné krabičky a podal mi doutník.

První šluk mi vrazil do plic, jako náklad'ák do zdi. Z očí mi vytryskly slzy, z nosu vyletěl holub a trenýrky získaly malý, hnědý proužek. „Aaasi nebudu kouřit. Abych nesmrđel holkám, až se třeba budeme líbat,“ prohlásil jsem kuckavě a šel se upravit.

Zrovna, když jsem se vracel z koupelny, vstoupil do dveří Kulhavý Jimm, pak se objevily uši a jejich majitel a hned za ním vešly dvě postavy v sukních. „To je Jolanka“, ukázal Torpédo na snědou, mírně ušmudlanou

cikánečku s cigárem u pusy. „A tady to je Kropáčková!“ Vítězně postrčil dopředu vyvinutou blondýnku s předkusem a fialově nalakovanými nehty.

„Ahoj“, pozdravily holky a vyzývavě si nás prohlížely. „Aaahoj“, zakotal Šerif a já cítil, že se mi určitě vyrazí další opar.

Jim otevřel kabelu a začal na stůl vyndávat její obsah. Půlku chleba, okurku, cibuli, kousek trvanlivého salámu, hořčici a sklenici marmelády. Nakonec postavil na stůl láhev záhadné tekutiny, o které krátce prohlásil. „Vino!“

„Takže jídlo do kuchyně, holky uvaří chlebičky a chlapi zatím okoštují pitivo!“ Významně se na nás podíval a otřel orosené čelo.

„Teda pardi“, povídá Jimm, když jsme zůstali sami „já nevím, ale ta s tím cigárem? Není to kluk? Nevidím žádný budliky, budliky.

„Magore, ty asi nevíš co je tmavé peklo vášně? Štíhlá palma havajského pobřeží? Exotické orgie v buši? “ Šerif básnil a oči se mu leskly, jak obří cíněnky.

„Ale ta Kropáčková pánové, to je nářez, co?“ Torpédo nadšeně opisoval rukama dívčí křivky v očekávání, že nevyjde zkrátka. „Na to si musíme cvaknout“ a nalil do skleniček Jimmův rybízák. „Tak na to!“

Vyklopili jsme do sebe podivnou tekutinu, bůhví proč nazývanou vínem. Vzápětí jsme se sešli v oné místnosti, kde každý bývá nejráději sám. Nás tam bylo čtyři a mým trenýrkám přibyl další hnědý prouzek.

„To se nedá pít“, ječel Torpédo. „To není víno, to jsou kvašený netopejři v octovém nálevu. Tohle když vaše tetička z Bechyně ochtná, tak druhej den dědíte“!

Abych zachránil situaci, nabídnul jsem kamarádům otcův elixír. „Hmm“, poznamenal Šerif, „je to čistý, celkem to voní, tak pánové na ex!“ „Nic to není“, pomyslel jsem si, ale vzápětí mi hrdlem projel rozžhavený ingot plzeňské Škodovky. Naskočily mi potníčky a slezly nehty na nohou. Torpédovo uši měnily barvu jako semaforey na křižovatce a Jimmovi se natáhla kratší noha tak, že začal kulhat na druhou stranu. Šerif hrdinně stál a připomínal morový sloup na náměstí v Nepomuku. Pouze slzy, řinoucí se mu po tváři oznamovaly, že ještě žije.

„No, teda, čekal jsem něco ostřejšího, ale ujde to“, oznámil asi po pěti minutách, když už mohl jakž-takž dýchat. „Pro holky to bude stačit, alespoň budou povolnější“.

„Po tomhle by povolil i trezor v národní bance“, zachraptěl Torpédo a zhasnul uši. Pak pustil magič a pokojem se rozezněly písničky vonící, kouřem a romantikou, duněly v nich vlaky odnášející tuláky do neznámých dalek, malá Japonečka se loučila se svým námořníkem a nebešští jezdci hnali mezi mraky divoké mustangy.

Děvčata donesla z kuchyně výrobek dovedných rukou. Na míse ležely tlusté krajíčky chleba namazané hořčicí, obložené cibulí, salámem a kolečky okurek. V očích se jim leskly zvláštní otazníky, co asi bude dál.

„Holky, víte co? Budeme hrát takovou prima hru. Ale nejdřív se napijte.“

Šerif nalil do sklenic dávku jako pro koně a podal dívkám. Koply to do sebe a ani se nezachvěly. „Dobrý“, prohlásila Kropáčková a vycenila na nás kobyly zuby. Jolanka neřekla nic a nalila si ještě jednu. Potom se začala vyzývavě kroutit v rytmu písni „Přijď rozehrát wigvam můj.“ Ve vzduchu se vznášelo erotické napětí a Šerif začal vysvětlovat pravidla hry.

„Holky se teď půjdou schovat do zahrady. My je začneme za pět minut hledat a kdo je najde dostane pořádnou pusou, nebo bude muset vypít sklenku Jimmova rybízáku. Jolanka i Kropáčková nadšeně souhlasily a s významným chichotáním se odešly ukrýt. Na cestu si odnesly i otcovu pálenku a dvě sklenky vína určeného pro tetičku z Bechyně.

Potichu jsme sbalili chlebičky, kytaru, deky a celtu a potom...

Oheň nám navoněl šaty, řeka si broukala písničku o chatě u jezera, Torpédo odháněl ušima dotěrné komáry a všichni jsme vzpomínali, jestli jsou holky dobře schované.

Do ticha pod hvězdami Šerif pronesl památnou větu: „Na všechno jednou dojde, ale všechno má svůj čas“. A protože byl šerif, měl pravdu. Šerif má totiž vždycky pravdu.

MÍR V DUŠI

Tak jsem si udělal nádherný, podzimní den. Asi v tomhle podivném roce poslední.

Ani nevím proč jsem zrovna ten pátek dostal chuť něco udělat na zahradě. Shrabal jsem listí a posbíral ostříhané větve pod jabloní. A rozdělal ohníček.

Stmívalo se a voňavý kouř nasáknul do košile i do vlasů. U sousedů už určitě běžela televize,

zprávy kolik bylo neštěstí na cestách, kdo koho podvedl, okradl, zabil... kde všude s střílí a jak pláčou malé děti. Hodně smutku, málo radost. Takový je teď náš svět. Bohužel.

Hřál jsem si prokřehlé prsty nad plamínky a nechtělo se mi domů. Oblékl jsem si starý vaťák, sedl na lavičku a pozoroval, jak plamínky tančí svůj bláznivý menuet. Tma pomaličku sedala do tují, naproti na hradbách se rozsvítily lampy a čas neslyšně plynul společně s řekou Ohří a hladivým větrem. Kdo ví kam?

Došel jsem si domů pro skleničku červeného vína, vzal šálu a čepici a potom přiložil ještě pár větviček do řeřavých uhlíků.

Co je to za sílu, která nás tak přitahuje? To blikání uhlíků a omamná vůně hořícího a praskajícího dřeva. Myslím, že je to v člověku zakódováno od pravěku. Tiše jsem si pobrukoval jakousi melodií beze slov. Bylo v ní všechno. Otázky i odpovědi, moje touhy a sny a Bůh ví, co ještě. Oblohou pluly hvězdy a slabý větřík byl už cítit sněhem. Přitáhl jsem si vaťák blíž k tělu a trochu se napil vína. Na tváři jsem cítil teplo a odlesky plamínek probíhaly po smutných a holých větvích magnolie. V dálce zaštěkal něčí pes a občas po silnici za řekou projelo auto. Jinak vládl neskutečný klid a mír.

Takových dnů pořád je málo. Zpívám v jedné písničce. A tady to platí dvojnásob. Co všechno člověku v takový večer proletí hlavou. Vesmír nade mnou a klid v duši. Alespoň v ten okamžik. Uvědomil jsem si, co by za to někdo dal. Za ten klid. Jaké je to ohromné bohatství. Jsem tedy boháč. Boháč ve vaťáku a kšiltovce. S prokřehlými prsty a poloprázdnou skleničkou laciného vína. Boháč se zasněnými očima, které slzí, když do nich vítr nafouká trochu kouře. A dneska se nebudu sprchovat. To aby mi ráno polštář voněl od vlasů nasáklých dýmem z větviček jabloní a švestek. Uvědomuji si v ten krásný okamžik, že jsem šťastný. Z toho, že mám domov a někoho blízkého, že smím rozdávat v písničkách radost i naději, z toho, že ještě umím mít rád a umím lásku přijímat, a že svět je krásný, když ho člověk pochopí.

A tak jsem si to všechno napsal, abych nezapomněl na jeden večer plný míru a vůně. Na večer kdy mě pohladil oheň a do duše vešel Bůh..

Vím já, co bude zítra?

MŮJ PRVNÍ POTLACH

Naše bláznivá rodina, má toulání v krvi a nejde s tím dělat vůbec nic. Patrně to zavinila některá z prababiček, když podlehla milostnému tokání urostlého Asiata, který k nám přijel šířit východní kulturu a náboženství pomocí meče, ohně a násilí.

Můj děda se poprvé ocitl z domova když mu bylo pět let. Při pasení kozy-živitelky, se vyhoupl na kostnatý hřbet, chytil zvíře za rohy a byl odnesen až do okresního města. Odtamtud byl i s kozou dopraven rakousko-uherským četníkem, zpět do rodné vísky.

Potom se oženil a usadil, ale přesto ho občas popadla „toulavá“ a jeho kroky vedly od města k městu, od hospůdky k hospůdce, což babička nesla velice nelibě. Ale i ona se občas zatoulala při sběru léčivých bylinek a nejednou musela přespát v hájence nadlesního. Což zase velice nelibě nesl dědeček a hajného zmlátil na mysliveckém bále čaganem. A natruc se stal pytlákem. Ale potom dědeček babičce odpustil, ona odpustila jemu, po čase mi zplodili otce a spokojeně žili až do smrti.

Jenže můj otec, snad ani jako by nebyl náš. Nikdy mu v žilách nebourila krev, když jarní vítr přinášel vůni dalek. Neměl v očích odlesk nebe, když táhnou divoké kačeny, nenasával to zvláštní vábení kouřových signálů tuláckých ohňů, nikdy nesevřel v ruce imaginární toulavou hůl.

Pravda, nasával, ale pouze v začouzené knajpě „U lípy“ a odlesk v očích se mu občas měnil v rumový zákal. Tuláckou hůl sice neměl, zato vlastnil těžkou sukovicí, kterou neváhal použít, když měl pocit, že jsem se mu moc nepovedl.

Na mě přišla „toulavá“ dost pozdě. To už jsem potají zkoušel kouřit a koukat po holkách. Na den, kdy to všechno začalo si vzpomínám docela přesně.

Skončilo páteční vyučování a já vyletěl ze školy stejně jako spousta mých vrstevníků. Ale namísto domů jsem zamířil k řece, že si dám cigárko a v klidu vyvětrám mozek od zbytečných vědomostí. Jenomže moje místo pod vrbou bylo už obsazené.

Tři postavy v zeleně strakatých košilích se rozvalovaly na trávě a nostalgicky se pokoušely plivnout na starou ropuchu.

„Hej, nemáš náhodou sirky?“ povídá ten nejstarší, pak jsme si zapálili a seznámili se. Když mu podali ruku, tak mi zarumplovali palcem, až jsem měl pocit, že mi ho chtějí vyvrátit. Neměl jsem ani páru, že zalomení palce je tradiční trempsý pozdrav. A už vůbec jsem netušil, že Šerif, Kulhavý Jimm a Ušatý Torpédo, budou hrát v mém životě velkou roli.

Když jsme společně dokouřili pár vyklepaných Startek a konečně plivli na ropuchu, pozval mě Šerif, abych večer přišel za nimi k ohni, že si uděláme menší slezinu. Na rovinu jsem mu řekl, že vnitřnosti nejím, ale k ohni přijdu a opeču si burta. Šerif a Jimm padli smíchy do trávy, zatím co Ušatý Torpédo třepal hlavou tak silně, až mu uši fackovaly tváře. Tak jsem se dozvěděl, že slezina není slezina, ale že se tak říká menší sešlosti. Jako, že se lidi slezou a kecají a tak.

Večer se vydařil. Hvězdy padaly do řeky, březové dřevo vonělo a já získal tři parťáky a tušení, že mě čekají nezapomenutelné zážitky.

Jednou o prázdninách přišel Jimm s nápadem, že v sobotu vyrazíme na nějaký poplach. Abych zase nevypadal jako blbec, tak jsem mlčel, ale v duchu jsem si říkal, co tam budu dělat, když nejsem ani hasič a zdaleka ne voják. Ještě, že jsem se neptal, za čas jsem se dozvěděl, že se neříká poplach, ale potlach. Taková větší slezina. Víc lidí, větší oheň, větší sranda.

„Nezapomeň! V sobotu v jednu před nádražím“, připomněl mi Jimm. „Sbal tele, deku, vem püllitry a něco na zub. Ahoj“

Poprvé v životě jsem byl rád, že máme malé hospodářství. Když rodiče odešli na pole okopávat řepu, sbalil jsem otcovu prošivanou deku, z kredence vyndal dva půllitry a do tašky uložil pecen chleba, uzenou kýtu a tři paličky česneku. Potom jsem ze stáje vyvedl malé telátko a vydal se k nádraží.

Šerifa, když mě spatřil málem trefila mrtvice, zatím co Jimm s Torpédem předváděli něco velmi podobného tanci svatého Víta. Nechápal jsem jejich veselí. Měl jsem všechno co mi řekli a česnek navíc.

Když jsme dorazili na místo, kde se potlach konal, byla už tma a Velký vůz nad námi se usmíval, stejně jako mí přátelé, kteří mě nejdříve donutili vrátit zvíře do stáje a půllitry do kredence. Cestu jsem absolvoval v holínkách, jelikož vojenské boty, zvané půllitry jsme opravdu doma neměli.

Jen, co jsme se posadili museli jsme si zase stoupnout, protože se všichni dali do sborového zpěvu o tom, jak něčí vlajka letí vzhůru a starší, děsně fousatý chlápek s hořícím klackem se snažil zapálit asi dvoumetrovou hranici smrkových polen. Moc mu to nešlo, a tak jsem mu chtěl nějak pomoci. Měl jsem v tašce pro všechny případy i láhev otcovy osmdesátiprocentní pálenky z našeho švestkohradu. Polil jsem spodní větve a škrtl sirkou.

Oheň se rozhořel takovou silou, že přední řady začaly doutnat a vzadu někdo tvrdil, že jsme narazili na naftu a chytil zemní plyn. Chlápek, co chtěl původně zapálit hranici zkameněl a stál jak špatně vyřezaný totém.

Bez fousů vypadal mnohem mladší. Než jsem mu to stačil oznámit, popadli mě dva vazouni a táhli k potoku. Mumlali při tom něco o urážce ohně, šerifského kruhu, Manitu a kdo ví koho ještě. Od utopení mě zachránil Jimm, když všem sdělil, že jsem na potlachu poprvé a ještě neznám tramské zákony. A když jsem potom vybalil z tašky chleba, kýtu a česnek, bylo mi dovoleno zůstat.

U ohně se střídali kluci a holky s kytarama, zpívali o neznámých městech a o pasácích krav, co se jim říká kovbojové o taky že chlupci z Rikatáda jsou dravci prerie. Co je Rikatádo jsem netušil, ale bylo to hezké. Zpívali o holce kterou, nevím proč, nešťastný tulák hodlá zlíbat v kanoi a že velká voda odnesla trempům chatu, což mi přišlo líto.

Mezitím někdo vyprávěl srandovní fóry, podali mi ešus s čajem, co voněl jehličím, pak se mi zavřela víčka a hvězdy nade mnou věděly, že už jsem navždy chycený a spiklenecky pomrkávaly. Tátova deka získávala plno malých dírek od jisker, ale hrála a ve snu jsem slyšel, jakoby někdo říkal, že je fajn, když ta moje prabába měla tenkrát slabou chvíli.

POTLACH

/část druhá/

Měl jsem pocit, že někdo v okolí naklepává kosu. To jsou pitomé nápady, takhle brzo po ránu pracovat, pomyslel jsem si a probudil se. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil, že neležím ve své posteli, ale na orosené trávě a pohled na propálenou otcovu deku mě probral dokonale.

Jsem na potlachu. Na svém prvním, opravdickém potlachu. Okolo ještě všichni spí a já si pomalu vybavuji celý ten neskutečný den a ještě neskutečnější noc. Tele, půllitry, oheň, opálené fousy, hlava v potoce, usmíření, písničky, povídání, hvězdy nad hlavou, naklepávání kosy...No jo, kosa. A je to slyšet pořád. Potichu jsem vstal a vydal se za zvukem. Jeho původcem nebyl nikdo jiný, než můj kamarád Kulhavý Jimm. Patrně se v noci nějak vymotal ze spacáku a teď zimou cvakal zubama, jako cikán se sbíječkou. Kousek dál pod smrkem oddychoval Šerif a vedle něj spokojeně pochrupeval Ušatý Torpédo. Na ušním boltci mu sedělo slunéčko sedmítečné a já litoval, že nemám s sebou foťák.

V tom mě něco napadlo. Vzpomněl jsem si jak kamarádi říkali, že se na potlachu vždycky přihodí nějaká ta legrace, nějaká ta srandička k pobavení druhých..

Jimma, který stále silněji cvakal chrupem, jsem lehce uchopil pod paží a něžně ho položil vedle kamarádů. Pak jsem mezi jeho vybrující čelisti zasunul levý boltce Ušatého Torpéda. Vteřinu se nedělo nic, ale vzápětí zazněl takový řev, že hučení Niagarských vodopádů bylo proti tomu bubláním horského potůčku. Šerif v růžových trenýrkách vyletěl ze spacáku, zakopl o větev a mignul sebou do kopřiv. Nic netušící Jimm nepřestával okusovat řvoucímu Torpédovo levé ucho a slunéčko sedmítečné prožívalo svůj první infarkt.

Ze všech různých míst vylézaly rozespálé postavy, ospale mžouraly a svorně nadávaly. Torpédo ječel a tloukl pěstičkou do hlavy polospícího Jimma. Ticho nastalo, až když Torpédův orgán vzala do ruky jedna mladá trempka z osady „Důvěřivé panny“. Laskavě a s citem se mu jala ošetřovat oslintaný boltce.

Když přihlízející zjistili o co vlastně jde, smích nebral konce a několik kamarádů mi dokonce uznale poklepalo na ramena se slovy: „Kanada je Kanada, to se musí nechat“ Odpověděl jsem, že mají pravdu, a že Sibiř je Sibiř a Brno je Brno. Byl jsem přijat za vtipálka a moje prestiž prudce stoupla. Kluci se sice chvíli mračili, ale nakonec uznali, že to byla sranda a Torpédo na celé akci vlastně získal. Jeho ošetřovatelka se už od něj nechtěla ani hnout.

Po snídani začínaly trempske soutěže. Kdo nebyl nikdy na potlachu těžko pochopí, co je to za parádu a kolik se přitom užije.

První soutěží byl běh v pytlích a pozpátku. A aby to nebylo tak jednoduché, bylo nutno překonat potok, přes který vedla jen úzká, dřevěná lávka. Vystartovali jsme a za pokřiku „umííí“ jsme se pozpátku hnali do cíle. Na lávku jsem couval jako první, hned za mnou Šerif. Koutkem oka jsem zahlédl Jimma, který trénoval na další disciplínu - hod bumerangem. Bylo jasné, že naše parta bude patřit mezi ty, s kterými se musí počítat.

Břink!! Bumerang mě trefil přímo na komoru. Před očima mi zahořela plejáda hvězd, aby je vzápětí uhasila ledová voda. Než jsem se vyškrábal na břeh, byli již ostatní v cíli a Šerif přebíral březovou placku za první místo. Jimm se mi sice přišel omluvit, že mu bumerang vyletěl mým směrem náhodou, ale spokojené jiskřičky v jeho očích mluvily jasně.

Další soutěž spočívala v tom, že se srolovaly dvě deky a svázaly provazem, takže vznikly takové, jakési maxiobušky. Pak do vyznačeného kruhu vlezli dva soupeři, zavázali se jim oči, do ruky dostali dekový obuch a za hurónského povzbuzování se začali mydlit, k nesmírné spokojenosti okolostojících. Kdo měl do tří minut více zásahů vyhrál a postoupil do dalšího kola.

Ve finále jsme na sebe narazili s Ušatým Torpédem. Trochu mě zneklidňovalo jeho temné mručení a významné mnutí naběhlého boltce. Bylo jasné, že mě nečeká žádná procházka růžovou zahradou.

Zavázali mi oči, roztočil jsem deku a buch! Už jsem ji měl. A ještě jednu a zase a zase. Praštil jsem s sebou na trávu, abych zmátl soupeře. Břink!! Petelice jak z děla mně vmáčkla do země až jsem v puse ucítil chuť šťovíku. Rány na mě dopadaly s neskutečnou pravidelností, zatím co já si ani neškrtil. On mě snad utluče. Okolo řev jak na Spartě. „Umí, umí“. Rány už jsem ani nepočítal. Připadal jsem si jak nepoctivý hospodsky v pohádce „Obušku z pytle ven“ Najednou cítím, že jsem plnou silou zasáhl i já. A znova a znova. „Sakra, asi je už unavenej a nestačí uhýbat. Tak do něj, dokud stojí“. Buším do něj, jako hluchý do vrat. Kamarádi šílí a povzbuzují. „Jen mu dej, tluč ho, bij ho, rozmázni ho! Umí,umí!“! Najednou pecka jak z děla a zezadu. „Kde se tam sakra najednou vzal“? Než jsem se stačil vzpamatovat chytil jsem další dvě šlupky na kokos, až se mi podlomily nohy. „No počkej ty ušatá gorilo, naklepu ti blatníky, že se budou podobat vepřovým řízkům. Tu máš! A ještě!“ Bolí mě ruce a už ani nevnímám řev fandících kamarádů. Tři minuty jsou někdy nekonečné. A pak se ozvalo „Stop!“. Sundávají mi šátek z očí a říčí radostí. Stojím před kulem, co se mu říká totém a za mnou, se chechtá Ušatý Torpédo až nemůže popadnout dech. Hned na začátku si rozvázal šátek, aby na mě dobře viděl. A zatím co já vší silou trískal do totému, majznul mě pokaždé zezadu po létech k neskonale radosti trempského publika. Podává mi ruku, zalomí palec a víme, že je to jedna, jedna, a tak se to bude střídat, aby Kanada byla Kanada. A Brno, Brno!

NÁVŠTĚVA VE ŠPITÁLE

Chodba okresního špitálu byla tichá a ponurá, jako manželství po dvaceti letech. Koukal jsem do stropu na pokoji č.21 a pohledem hypnotizoval obrovskou masařku.

Ať mu vlítne do huby, přál jsem si a díval se na chrápajícího souseda na vedlejší posteli.

Otevřely se dveře a vešla sestra Anežka, které se, nevím proč, říkalo Prdelka.

„Pane Bláha, přidám vám trochu kyslíku, ať se vám líp dechá.“ Slova patřila astmatickému staříkovi, jehož sípání připomínalo parní píšťalu.

V tu chvíli se do pokoje vřítel můj kamarád František, zvaný Ušatý Torpédo. V místech, kde normální člověk mívá normální uši, trčelo do prostoru něco podobného satelitním mísám.

„Nazdar marodi“, zahalekal a masařka spadla tam, kde jsem ji chtěl mít. Soused polknul a bylo po chrápání.

Prdelka zaskočená příchodem hlučné návštěvy, zmateně otočila ventilem kyslíkové bomby až nadoraz. Bláha se nadechl, zmodral, vytřeštil oči jako když kocour potká pitbula, serval si kyslíkovou masku a hbitě metelil k pootevřenému oknu. Celý náš pokoj se zájmem sledoval fialového staříka, jak nábožně huláká do ulice, „pánbůh zaplat' za inverzi.“

„Koukám, máte tu veselo,“ konstatoval Torpédo a položil mi na stolek pár láhví plzeňské dvanáctky a trochu domácí slivovice. „Pitný režim,“ poznamenal, aniž věnoval sebemenší pozornost personálu.

„Hele, víš, že já ještě v životě nebyl ve špitále?“ A jak se tak otáčel po světlici, zavadil ušima o infúsní stojan, kde tenkou hadičkou proudil jakýsi roztok do zafáčovaného cikána, přivezeného nad ránem z taneční zábavy. Hadička vyklouzla z žíly a snědá tvář počala šednout. František neztratil duchapřítomnost. Okamžitě zasunul konec hadičky do údivem pootevřených úst cikánského barona.

„Ležet, nekecat, polykat“ a přátelsky ho poplácal po přeražené sanici.

Za okny se dalo do deště a můj kamarád plnými hrstmi rozdával optimismus.

„Jo pane, musíme tam všichni,“ oznamoval chlápčovi, který tu jen čekal na ošetření zaníceného nehtu na palci.

„Ale já se měl v sobotu ženit,“ zmateně koktal zoufalec.

„Utrpením ke svobodě“, povídá bohorovně Torpédo. „Kolikrát je lepší kámen v ledvinách, než-li ženská na krku“. Prdelka zbaběle vycouvala na chodbu.

Zasádrovaná noha plešatého instruktora lyžování, byla dalším kamínkem v mozaice dnešního dne. „Člověče, ono to má tuhle kladku, na druhý straně pořádný závaží a celý to jistí jenom takovej malej, prťavej čudlík. A co když se takhle trochu povytáhne?...“ V tu chvíli uvolněné závaží prudce kleslo k zemi, zatím co nic netušící instruktor visel za nohu ve vzduchu, jako prase na jatkách.

Několik pacientů, opustilo s děsem v očích pokoj.

„Máte tu čisto a teplo,“ laskavě pronesl k vychrtlému Vietnamci, který podle doktora Čurdy už tři měsíce simuluje, že dýchá jen půlkou plic, že má srdeční aritmii, chudokrevnost, cirhózu jater a zánět okostnice. Námi pacienty byl ale velice oblíbený, jelikož jeho tělesná teplota neklesala pod čtyřicet stupňů Celsia, takže vyhříval celý náš pokoj.

„Ty máš kliku,“ povídá mu Torpédo, „kolegové mrznou u stánků a ty se tu pohodlně rozvaluješ.“ „Di... di... di... do... do pr.,“ ale než stačil dokončit větu opuchnul a na těle mu naskákaly jakési fialové fleky. Patrně začal simulovat uštknutí kobrou.

„Dobry,“ pochválil ho za snahu Torpédo a otevřel placatku slivovice. Pokojem proletěla lihová vůně vypálených švestek. Několik zbylých pacientů začalo závistivě slintat.

Za okny podzimní déšť strhával poslední listy jeřabin a v nemocnici končily návštěvy.

„Sestří! Mísu!“ ječel stařík trpící silnou sklerózou. A když Prdelka bleskurychle odběhla pro žádané, spokojeně prohlásil: „Už je pozdě.“ A klidně usnul.

František dopil a měl se k odchodu. Podíval se po světlici a věštecky pronesl.

„Je lepší bejt mladej a zdravěj, než starej a nemocnej. V pátek se na vás ještě přijdu podívat.“

Do konce týdne podepsala většina pacientů revers, vietnamského simulanta, předstírajícího exitus, odvezli na patologii a Prdelka dala výpověď. Není nad dobrého přítele.

ROZNOŽKA

Když jsem oslavil své třicáté narozeniny řekl jsem si, že je třeba abych se stal mužem, po kterém ženy budou šílet. Rozloučil jsem se s kroužkem mladých přírodovědců a vydal se do víru nočního života.

Dům na kraji města, s křiklavě rudou fasádou a nápisem „Noční club Roznožka“, bylo místo které jsem hledal.

Za umaštěným barovým pultem stál potetovaný chlápek s býčím zátylkem, v přítomnosti seděly dvě ženské postavy neurčitých tvarů a pod obrazem Jana Žižky z Trocnova, plavala v akváriu jakási placatá ryba břichem vzhůru.

Smekl jsem čepici hadovku a pozdravil, jak mě kdysi učila babička. „Dej bůh štěstí tomu domu“.

Barmanovi údivem vyhaslo cigáro a fascinované ženštiny ode mne nemohly odtrhnout oči .

Rychle jsem zkontroloval, jestli náhodou nemám nedopnuté kalhoty, abych zbytečně nedráždil. Ale pruhované kraťasy od černovlasého prodejce ze stánku na náměstí, byly naprosto v pořádku.

Takže šok patrně způsobilo růžové tričko s velkým nápisem: VŽDY PŘIPRAVEN, které jsem kdysi vyfasoval jako vedoucí skautského tábora.

Zbytečně vysoká barová stolička mi dala zabrat, ale když jsem se usadil a poručil si dvojku krabicového vína s přívlastkem, barman obdivně utrousil: „Pán je znalec, to se hned pozná“.

Bohužel, moji oblíbenou značku „Šumavský hrozen“ nevedli.

„Můžu nabídnout pravé, francouzské šampaňské“, zavrkal Prasečí zátylek a přihmouřil oči.

No jo, šampaňské. To už jsem pil.

Tatík totiž jednou dovezl z Moravy asi desetilitrový demižon jakési oranžové tekutiny, která po otevření vyrazila jako zběsilá a zničila rodinný vyšívaný ubrus.

„To je maminko burčák, nebo-li moravský šampus“. Volal radostně tatík, plácal se do kolen a ždímal ubrus do kastrolu, aby ani kapka nepřišla nazmar. „Vypijesh pět litrů a znovu se narodíš“, vesele vykřikoval do světa.

Pozoroval jsem, jak se otec pečlivě chystá na znovunarození, a když zmožen moravskou pohostinností usnul, nenápadně jsem také ochutnal několik skleniček sladkého moku.

Nenarodil jsem se, ale posral. Tatík byl nadšenec a věřil všemu.

„Tak barmane, šampus pro všechny“, řekl jsem a hrdině sevřel pŮlky. To, co mi Zátylek nalil, se s tatíkovou dobrotou nedalo srovnat, ale hlasité bouchnutí zátky probralo nudící se personál.

Asi čtyřicetiletý diblík v kraťoučkové sukýnce mi znenadání sebral čepici hadovku. Provokativně se smála, ukazovala všech dvanáct zubů a pantomimicky naznačovala, ať ji zkusím chytit. Ani nevím jak, octnul jsem se v pokojíčku s fialově povlečenou postelí, fialovým umyvadlem a fialovou lampičkou. Rozvášněná divoška z okolí Uzbekistánu,

mi visela na krku a já ani nestačil zaregistrovat, kdy si stačila sundat dva titěrné hadříky, ve kterých byla původně oblečená. Žužlala mi ucho a vášnivě mumlala něco jako: „davaj, davaj, čort adin“.

Začala mi rozvazovat tkaničku u kalhot. To mě vyděsilo. Jako by nestačilo, že mi sebrala čepici. Ještě mi chce ukrást kraťasy! Vyběhnul jsem z pokoje a zapomněl, co tam vlastně dělám...

U dveří mě Prasečí zátylek popadl za triko a zařval: „Užívat si to jo, a platit to ne?“

Hodil jsem na stůl tři dvacetikoruny a zašeptal: „To je dobré“...

Veliká bota, chlupatá ruka a... tma.

Když jsem se probudil, stál nade mnou anděl v bílém čepěčku. „Nebojte se pane, čelist vám sroste, žebra se zahojí, za měsíc sundáme sádro z ručiček a zase budete čipera“. Usmála se a strčila mi do zadrátovaných úst teploměr.

Ještě, že tam.

SPORT A JÁ

Pokud bych měl vzpomenout na moji sportovní kariéru, nebudu opravdu dlouho zdržovat.

V době školní docházky jsem se intenzívně věnoval atletice. Zatím, co mí spolužáci běhali za mičudou, já piloval skok o bambusové tyči. Bohužel velikou nevýhodou byl můj špatný zrak a hlavně, ne zrovna dostatečný vzrůst. Často jsem s náradím v ruce bloudil stadionem, vrážel do výsledkových tabulí, případně se odrážel až daleko za skokanským sektorem a komplikoval tak situaci atletům s koulemi.

Jednou, když jsem s tyčí v ruce pobíhal po hřišti, zakopl o pohozené kladivo a v pádu málem přibodnul k zemi staršího maratonce, byl mi vstup na atletický ovál zakázán.

Nazahořkl jsem a po hlavě se vrhl na sportovní gymnastiku.

Už na prvním tréninku jsem se v šatně dozvěděl od starších borců, že nejhorší je, když se člověk utrhne z hrazdy.

Chvilí jsem okukoval, co ostatní dovedou a pak jsem se zavěsil do kruhů, abych si vyzkoušel co vše lze na tomto náradí provádět. Po dvou hodinách snažení celého oddílu o mé rozpletení, někdo konečně přeřezal popruhy a já byl volný. Tenkrát trenér poprvé otevřel lékárníčku a spolkl hrst bílých prášků.

Na dalším tréninku jsem se rozhodl vyzkoušet obávanou hrazdu. Abych se pojistil proti případnému utržení, namazal jsem si ruce speciálním lepidlem, které měl můj dědeček patentované po názvem „navždy svoji“.

Když na mne přišla řada a trenér spolkl prášky, rozběhl jsem se a vymrštil tělo směrem k hrazdě. Ale asi dali náradí nějak výš, nebo jsem se netrefil, prostě, praštil jsem sebou na parkety, až se uvolnili ribstole. Dlaně se mi okamžitě přilepily a ani osm borců mě nedokázalo z podlahy odtrhnout. Až správce tělocvičny mě za pomoci dláta a kladiva z palubovky vysekal.

Když jsem se po třech týdnech opět objevil ve dveřích tělocvičny, trenér zrovna předváděl skok roznožmo přes náradí zvané koza. Jak mě ale spatřil, nestačil dotáhnout skok do vítězného konce a zbavil se tak obav o případné alimentální poplatky.

Gymnastické období, ač krásné, zasáhlo do rodinného rozpočtu naší rodiny. Postupně jsme platili zničenou palubovku, nové popruhy ke kruhům, zubní protézu dobrovolníkovi, který mi dával záchranu při kotoulu vzad a když přišla složenka k úhradě koně naděl, kterého jsem prorazil hlavou, trpělivost mého otce přetekla.

Nezlomil jsem ho ani vidinou zlaté, olympijské medaile, ani slibem, že jako můj doprovod procestuje celý svět. Na svém zákazu trval o to usilovněji, když se dozvěděl, že trenér bude chtít odškodné, za odvykací kúru v Bohnicích.

Se smutkem v duši jsem odmítnul nabídku basketbalového mužstva a můj zájem se obrátil úplně jiným směrem. K roztoulaným dálkám, nočním táborákům, romantickým písním a rozzářeným dívčím očím.

Sportovní svět tak přišel o vyjímečný talent a ani o tom neví.

TANEČNÍ

Seděli jsme na schodech před panelákem, ve kterém bydlel Kulhavý Jimm a probírali nenadálou situaci.

Rodiče nás totiž přihlásili do právě probíhajícího tanečního kursu, aniž by se nás předem zeptali jaký na to máme názor. Taneční jsou v sobotu a v sobotu my přece jezdíme na čundy.

A zrovna tuhle sobotu nás osada „Bezzubí Bobří“ pozvala na potlach.

„Je to v pr..čicích“, poznamenal Šerif a bravurně slinou zasáhl letící mouchu. V plivání na cíl, byl jednička.

Čišela z nás prázdnota, beznaděj a obavy z věcí příštích.

Připadal jsem si jako sám sobě pozůstalý, když jsem v sobotu, s hlavou sklopenou, míjel kluky v maskáčích, směřující na nádraží. Jejich pohledy na mé černé sako, kravatu a nažehlené kalhoty mi na náladě nepřidaly.

Před kulurákem už stál Ušatý Torpédo se Šerifem a v dálce jsem zahlédl kymácivý krok Kulhavého Jimma. Proč i on musel do tanečních, to ví Bůh.

Zalomili jsme si palce a s duší plnou smutného odevzdání vešli do hlavních dveří.

Uvnitř se to už hemžilo stejně postiženými ubožáky.

„Ježíši, voni jsou tu i holky“, zašeptal zděšeně Torpédo. „A mám pocit, že jsou v přesile“, utrousil Šerif a plivnul nějakému budoucímu Travoltovi na botu. „Promiň kámo,“ omluvil se a upřeně hleděl na podlahu ze které jsme měli za čas vyjít jako lvi salónů.

„Jak to, že nemáš lakýrky, zeptal jsem se Kulhavého Jima“ „No asi proto, že v půjčovně tak velký číslo neměli a jediný černý boty v naší rodině jsou gumáky a kanady. Tak jsem usoudil, že přece jen kanady budou vhodnější“, pronesl polohlasem a nenápadně si lokl z placatice. Vůně švestek osvěžila vzduch v našem okolí a několik slabších jedinců začalo škytat.

Dal jsem se do bližšího zkoumání svršků mých přátel a nevycházel z překvapení. Jimmovo kanady nebyly ničím, proti motýlku Ušatého Torpéda, ušitého z maskáčoviny a ladícího se stejně maskovacím kapesníčkem, frajersky vystrčeným z kapsičky černého saka. Šíleně se mi to líbilo. Stejně, jako Šerifův náhrdelník z kančích zubů, zdobící bílou košili. Několik březových placek z potlachů, ledabyly zavěšených na knoflíku u kalhot doplňovalo mužný vzhled našeho kamaráda. Okamžitě jsem si rozepnul sako, aby bylo vidět široký, cvočkovaný opasek s pouzdrem na bajonet. Na první pohled bylo jasné, že patříme k sobě.

Zlehka jsme se přesunuli k bufetu, kde kromě zteplalé limonády byl k mání jen unuděný pohled servírky.

V okamžiku, kdy jsme si hodlali vylepšit limonádu něčím ostřejším, zrovna v tom okamžiku zavelel taneční mistr ono známé: „Pánové, zadejte se“! Jako vždycky ve stresových situacích se mi vyrazil opar a z ničeho nic začalo cukat levé obočí. Torpédo vytvořil ze svých uší rudý semafor a Šerif s Jimem připomínali kamenné sousoší, které bych nazval „Konec světa je tu“.

Když jsme konečně popadli dech, Šerif zašeptal. „Jdeme na to“!

A zamířil těžkým krokem dělníka uranových dolů, ke skupině načínčaných dívek. Vydali jsme se za ním a pohled na naší skupinu musel nutně vzbuzovat dojem, že jsme právě pochovali polovinu příbuzenstva a ta druhá půlka už nemá na hřbitov daleko. A když ani přes mé úporné modlitby nespádl na tanečního mistra lustr, když nevypukla epidemie moru a neštovic, tak začal náš první den v tanečních.

NAŠE OSADA V HOTELU PUPP

Marcelka byla tajemná. Tajemná jak Matta Hari a postavou připomínala sochu Svobody.

Její dokonalé obaly na plíce mi nedávaly spát a toužil jsem s ní prožít tisíc a jednu vášnivou noc. Hýčkat a drtit ji ve svém náručí. Bloudit dlaněmi v hříšných záhybech jejího těla. Položit hlavu na opálenou kůži a nechat se kolébat výdechy jejího hrudníku.

Bohužel Marcelka o mě nejevila sebemenší zájem. Stejně, jako Eifelovka nejeví zájem o pouliční hydrant.

Její hlas připomínal temné mručení neukojené lvice a pohledem zapalovala mužská srdce tak lehce, jako mladý pyroman stodolu plnou slámy.

Co bych ji tak mohl nabídnout, aby mě vzala na vědomí? Když u ní neuspěl ani strýc Ota, který vlastnil kromě nablýskané felicie i sbírku afrických motýlů a půl vinohradu v Mutěnicích.

Průkaz mladého rybáře a neposkvrněné panictví ji patrně neoblouzní. Nezbyvá, než si nechat poradit od zkušených.

Šerif pokýval moudře hlavou, plivnul na rozpálený výfuk mopeda až to zasyčelo a pravil: „Podívej, měli jsme sice vyrazit na potlach do tatrovického lomu, ale tohle je vážné a nesnese to odkladu. V sobotu vyrazíme do Karlových Varů. Projdeme noční lokály hotelu Pupp, nasákneme vůni drahých doutníků a parfémem lehkých žen. Protože chlap, který neprošel náručí hříchu, nemá u ženský, jako je Marcelka ani nulovou šanci“.

„Jasně,“ procedil Torpédo, jako by už léta pravidelně navštěvoval vykřičené uličky v Hamburku. Jimm neříkal nic. Zasněně mhouřil oči. V duchu patrně sledoval něžné pohyby orientálních tanečnic. Dostal jsem chuť koupit mu vodní dýmku a turban. Bylo jasné, že jsem se svěřil odborníkům.

V pátek dopoledne jsem zrušil spořitelni knížku, do peněženky vložil dvě stě sedmdesát šest korun, oblékl bílou košili, proužkovanou kravatu a kárované sako. Puntíkaté ponožky a zelené tenisky dokonale doplňovaly můj zjev světáka. V lavoru, ve kterém babička dělávala bramborový salát pro celou naši rodinu, jsem spáchal hygienu, oholil si pečlivě všech patnáct vousů na bradě a vymáčkal pár pubertálních uhříků. Do podpaží a na intimní místo nastříkal jakýsi sestřin deodorant a vyrazil za kamarády, do víru rozkoše a života na vysoké noze.

„Proč nepřipazíš, děláš kulturistiku, nebo co“? Jimm byl děsně zvědavý. „Ale spletl jsem si ségrin intim spray s nějakým tužidlem na vlasy a teď to zaschlo“. Torpédo mě přejel pohledem od pasu dolů, ale moudře neřekl ani slovo.

První potíže nastaly už při vstupu do podniku.

„Pánové“, povídá mým kamarádům olivrejovaný portýr grandhotelu Pupp a ukazoval na mě, „s tím děckem vás tam nemůžu pustit“. „Tady je luxusní noční podnik. Vybraný, luxusní noční podnik, frštenzi“?

Šerif se maličko zamračil a povídá: „Jestli jste luxusně vybraný, je celkem jedno, ale tady ten mrňous, co nemůže připazít je náš kámoš, víte? A sbírá v lázních poznatky pro diplomovou práci o vlivu termálních pramenů na žlázy s vnitřní sekrecí a zvýšení tvorby hormonů v nočním prostředí. Chápete, dobrý muž“? Potom jsme okolo zkoprnělého vrátného vešli do baru Florentina.

Mí přátelé zcela suveréně zamířili k baru a lehce se vyšvihli na vysoká sedátka. Chtěl jsem se taky lehce vyšvihnout, ale jak jsem povyskočil, břinknul jsem hlavou do spodního okraje stoličky, až se mi před očima promítla mapa hvězdné oblohy. Chce to větší odraz, řekl jsem si a ze vzdálenosti pěti metrů jsem se rozběhl, odrazil a nebýt pohotovosti barmana, který mě chytil do náruče, skončil bych nejspíš ve vitrině mezi sbírkou destilátů.

„Čtyřikrát sifon“, sdělil jsem udivenému zaměstnanci do tváře a škrábal se přes pult mezi kamarády.

Popíjeli jsem bublinky a se zájmem pozorovali přítomné dámy. V duchu jsem si maloval erotické orgie v hotelovém pokoji a ve zpocené ruce drtil svých dvě stě sedmdesát šest korun. V tom si Torpédo povšiml cikánské kapely, hrající v rohu lokálu. S gustem znuděného milionáře přivolal primáše, vzal si ode mne stokorunu a lehce ji připlácl na zpocené čelo cikánského barona. „Do ouška! Montyho čardáš“, poručil a slastně přivřel oči. Housle se rozběsnily, aby vzápětí propukly v tichý pláč. Tóny se zadíraly pod kůži, jako tisíce jehel, v žilách se vařila mladá krev a v mozku běsnily tympány rytmem divokých hřebců. Lájoš hrál a vidina stokoruny na čele jej poháněla k nevídanému výkonu.

Když dozněl poslední houslí vzlyk a primáš otevřel oči, stala se neuvěřitelná věc. Kulhavý Jimm, který léta bydlel ve čtvrti, kde poměr obyvatel rómské menšiny byl ve znatelné převaze proti bílé většině, tak můj kamarád opatrně sejmul ze zpocené čela stokorunu a pečlivě ji uložil do peněženky. Potom tiše a vážně pronesl. „Bylo to moc hezké, ale chybělo mi tam bendžo“. Zbytek si pamatuji jen mlhavě. Běh noční kolonádou, hlasité projevy v rómštině, natržené sako a duhový monokl pod pravým okem.

Za několik týdnů, zrovna, když jsem balil věci na sobotní toulání přišlo svatební oznámení. Můj strýc Ota si bere za manželku Marcelku. Dobře mu tak.

ZABIJAČKA

Byl únor a brácha volal, že nás zve k nim na vesnici. Prase už má váhu a taky jsme se dlouho neviděli. Kdo by váhal. Vidina jitrnic, jelítek a teplých, voňavých škvarků mě ráno posadila do vlaku a už se jelo.

Oba jsme vystudovali strojařinu, ale jenom Ruda zůstal v rodném domku a místo strojařiny, začal pěstovat kukuřici, řepu a brambory. Takže je jasné, že mu domek na vsi, po smrti rodičů, samozřejmě připadl.

Nic se tu nezměnilo. Dvorek s drátěným plotem, za ním cesta s prudkou zatáčkou doleva, kurník, slepice, králikárna a staré necky u řezačky na slámu.

Přivítal mě brácha a kozel, kterému říkali Bílý tesák.

Pár kališků domácí slivovičky, pár vzpomínek, jak tenkrát... a vzpomínáš když.. jo a co Ferda Karasů... nekecej, infarkt?.. a Maruška, ta s těma velkejma... jak jsme jí házeli za výstřih chrousty,... no jo... byli jsme mladí a silní, co bráško? Jdem spát, brzo ráno je tu řezník a je třeba být fit.

Venku ještě šero a protivný budík hlásí půl šesté.

U pumpy si čistím zuby a ledovou vodou omývám spánkem napuchlý obličej. Jako kdysi.

Pozor, přichází řezník.

No, řezník? Útloučká chcípáček, o hlavu větší než konev na vodu, odhadem padesát kilo. Zarudlé oči, nejistý krok a fousy, ve kterých se může hemžit kde co. Tohle má být mistr řeznický? Já bych ho tipoval na krejčího, nebo zkrachovalého holiče.

Brácha je vůl. Ještě mu nalívá decáka slivovice. Tak to chci vidět.

První, co nám prcek sděluje jako sladké tajemství je, že někde zapomněl jateční pistoli. Bud' „U dvou hroznů“, „Na růžku“, anebo jestli neleží pod stolem „U Macáků“. Ale prý žádné obavy, zvládne čuníka po starém způsobu. Jen potřebuje nějakou palici.

Improvizované divadlo začíná.

Ruda vynáší ze stodoly obrovské kladivo, kterým se kdysi zatloukaly kůly pro oplocení. Mám pocit, že to železo váží nejmíň patnáct kilo. A v rukách ožralého chcípáčka působí dost srandovně.

Čuník, od malička zvyklý na pozornost lidí se zastaví rovnou před řezníkem. Očuchá mu boty, podívá se na něj, div mu nedá pac a očekává tradiční podrbaní pod bradou.

Ale místo drbání ten prcek jediným pohybem vyhazuje palici nad hlavu a ... Železo stoupá vzhůru, zatím co ztrouchnivělé topůrko bací čuníka po čumáku. Tak takovou zradu nečekal. Nadskočil, kvíknul a uraženě se tryskem rozběhl otevřenými vrátky do kukuřičného pole.

Jenže mezitím železo padá k zemi. Gravitaci neošálíš.

Prásk! Chcípáček si ustlal vedle kopky hnoje, nosem v slepičinci a na hlavě mu vyrůstá boule jako pštrosí vejce. Chvilí kouká jak odpočítaný boxer. Pak popadne láhev, zhluboka se napije a oznámí, že až chytíme tu svini, ať pro něj někdo skočí k „Macákům“ a mizí ze scény.

„Takže to by jsme měli“, lakonicky utrousí brácha a dopijí zbytek slivovice. „Ale co k obědu?“ zmateně kroutí plešatou hlavou.

„Upečeme krocana“, rozhodne se a zamíří ke statnému opeřenci, který ještě nic netuše, oblbjuje tři pitomé krůty.

Ten den, se děly věci.

Se zájmem jsem pozoroval Rudolfa, jak se snaží chytit čím dál víc nasraného ptáka. Jen mi nebylo jasné, komu fandit víc. Krocán koulel očima, vzteky nafukoval tu fialovou věc u zobáku a snažil se bráchu kopnout, uštknout, nebo alespoň zabít.

Brácha hulákal neslušná slova, krocán asi taky a dlouho to vypadalo na remízu. Jenže tvrdohlavost našeho rodu nakonec slavila úspěch.

Pevně sevřel obrovského ptáka a vítězně s ním kráčet k drátěnému plotu. Tam, kde stál dřevěný špalek a na něm široká sekera. Nikdy jsem neviděl jak se usekne hlava slepici, natož něčemu, co vypadá jako ptakoještěr s barevnou nudlí.

Sekera zasvištěla vzduchem a vedle špalku dopadla udivená, krocání hlava.

Ale to nebyl konec.

Bezhlavé zvíře v posmrtné křeči dostalo nečekanou sílu. Roztáhlo obrovská křídla, zafackovalo bráchovi uši do hlavy a pak stačila dvě mávnutí a opeřenec letěl přes plot.

Ten den se děly věci.

Bezhlavý krocán si totiž k odletu vybral chvíli, když za plotem projížděla prázdná, nákladní Avie. Bacil s sebou na korbu auta a v zápětí zmizel za zatáčkou. Nevěřili jsme vlastním očím. Oběd pro všechny odjížděl do jiné rodiny a mě se začalo stýskat po bagetách u pumpy.

Vedle špalku stál brácha, hubu otevřenou jako vjezd do pískovny a ze země na něj posměšně čuměla krocání hlava.

ŽIVOT STOJÍ ZA KULOVÝ

„Teda pánové, fakt. Zdrhnu z domova do Austrálie a budu tam lovit tygři, pštrosy a černoši“. Vytahoval se třídní blb č.1 Kouba a nenápadně pozoroval co to udělá s holkama. Neudělalo to s nima nic. Klidně se dál bavily o tom, co měla tuhle Vondráčková v televizi za nemožný hadry, Vaňková si lakovala nehty na žluto a Švorcka lepila do deničku fotku ministra obrany.

„Holky jsou naprosto nemožný“, machroval Kouba. „V australský poušti by na sto procent pošly hladem, nebo by je rozsápal divoký pes Bingo“. „Dingo vole, Dingo!“ Opravil ho Rosický, vedoucí biologicko – zeměpisného kroužku a ostražitě sledoval, jestli jeho znalosti zapůsobí na holky. Ani náhodou. Vaňková si ke žlutým nehtům ještě zmalovala pusy sytější rudou barvou, takže vypadala jako indián na válečné stezce a Švorcka k ministrovi obrany kreslila plánek bitvy u Stalingradu.

Holky mi šly na nervy. S tím jejich věčným hihňáním a špitáním. Třeba Pavelková. Věčně samý jedničky, máti na radnici, fotr jako TIRák pořád v cizině. Mají barák se zahradou, prachů jak šlupek, dva autáky a na zahradě bazén s teplou vodou. A vona není ani trochu nafoukaná. To teda nechápu. Já mít pitomýho mopeda, tak mám frňák tákhle nahoru. Jenomže místo mopeda sem za chvíli vtrhne matykářka, jsem dutej jak bambus a ještě k tomu Kouba votravuje s nějakejma volezlejma klokanama.

Už se těším , až budu starej a budu si na poštu chodit pro důchod. Slečně Šárce za přepážkou budu říkat stejně jako děda Šoupal: „Děvenko moje žlatá, vy ale máte krásnýho pejška. Můžu si váš pohladit?“

Slečna Šárka se mi celkem líbí a někdy v noci se mi o ní zdává. O Pavelkovy se mi zdává taky, jenomže to není žádný vzrůšo. Pořád ji jenom zachraňuju z hořící školy, nebo ji vezu se slepákem do špitálu.

Blb č.1 byl v tranzu. Poskakoval a mával rukama v domění, že nalovil žrádlo pro půlku Austrálie. „Budete čumět až vám sem pošlu vycpanýho bizona a tuleně“.

„Hele Kouba, uklidni se. Bizoni jsou v Americe a tuleni v Grónsku“, machroval Rosický, koukal po holkách, ale těm i tahle informace byla naprosto ukradená.

Ještě, že už je pátek. Mám sbalenej spacák, koupím půlku chleba, nějaký buřty a cibuli a dva dny mi škola může políbit šos.

Panebože, von s tou Austrálií nepřestane. No dobře, budeš mít boty z krokodýla, narazíš na naftu a budeš největší australskej šejk. No a co? Pro mě budeš pořád největší trotl a navíc přes tebe nevidím na Pavelkovou.

„Šejkové jsou v Arábii“, ozval se Rosický. „A v harémech mají až tři sta ženskejch“. S holkama to zase ani nehlo, ale informace o harémech zaujala třídního blba č.2 Doležala, který okamžitě oznámil, že teda zdrhne taky a ženský ho tam budou žít. Bůh potěš protinožce.

Jo, včera jsem viděl Macháčkovou z béčka, jak se ocucávala s pidlookým kulturistou Hubáčkem, co je oplácanej jako bedna od kytu a chytřej asi jako Kouba. Machajda kroutila vočima, jako cikán slepičím krkem a vzdychala

a funěla, jako by zvedala metrakovou činku. No hrůza! Je půvabná asi jako přejetá gorila, jenže pro Hubáčka by byl krásnej i buldozer, kdyby měl sukni. Takhle vyvádět Pavelková, tak ji nikdy nenechám u totému vykourit indiánskou dýmku míru.

„V Austrálii si ochočím divokou mouchu tse-tse a když mě tam někdo našťve, tak ji na něj pustím, ona ho uštkne a v tu ránu z něj bude nebožtík“. Koubova fantazie neznala mezí. A když ještě Doležal oznámil, že si sebou vezme tátův foťák, aby si vyfotil polární zář, Rosický omdlel, jako špalek.

Ukusoval jsem housku namazanou máslem a v duchu už jsem viděl Pavelkovou, v kanadách a maskáčích jak sedí u ohýnku, opéká špekáčky, pak je společně chroupáme, máme mastný pusy, všichni mi ji závidí... Zvoní. Matykářka vchází do třídy s výrazem hladového upíra. Rozdává bílé, čisté papíry. Život stojí za kulový! Tak ahoj Pavelková. Zase někdy u táboráku. Bože dej ať jsem taky v tý pitomý Austráli. Zalezu do nejbližšího klokaního vaku a nevylezu a nevylezu, až bude po písence.

ŽIVOT STOJÍ ZA KULOVÝ 2

(TRÁPENÍ)

Reakcí kyseliny sírové a zinku dostaneme...dostaneme., tupě zírám na tabuli a za nic na světě si nemůžu vzpomenout, cože to dostaneme. Takže jsem dostal kuli s poznámkou, že se neučím. A doma ještě dostanu pár facek od našich. Nenávidím chemii. O to víc se mi líbí holky.

Pořád se snažím, aby si mě všimly.

Tak třeba v úterý jsem dal Vaněčkovy do tašky ropuchu. Ani to s ní nehlo. Ve středu odpoledne jsem Staňkovou a Dobešku zamknul v šatně. Zase nic. Akorát mi oznámily, že jsem pitomec. Jestli s nima nehne, ani když jim šoupnu při obědě do polívky tlustou, zelenou housenku, tak už nevím.

Vyrobil jsem si na hlavě tříbarevný číro a koupil od jednoho pankáče super koženou bundu se samýma cvočkama, zipama a řetízkama. Myslel jsem, že holky obdivem zapomenou dejchat. Jenže první mě uviděla třídní. Zaječela jako záchranka, dala mi pohlavek a musel jsem se jít domů převlíct a umýt hlavu. Ale ještě se uvidí.

Nechám se celej potetovat. To teď děsne frčí. Na rameno černýho chřestýše a lebku s hnátama a na záda rozpuřenýho bizona.

Jednou jsme takhle přemejšleli s Kropáčkem, že by jsme mohli pár holek unést do nějakýho opuštěnýho baráku. Chodili by jsme je tam krmit, aby si na nás zvykly a pak by se do nás děsne zamilovaly. Jenomže jsme našli tolik technickéh problémů, že jsme to vzdali. Navíc je únos trestnej čin, i když je z lásky. Takže musíme udělat něco vyjimečného. Aby se o tom psalo v novinách. To na hoky děsne zabírá. Bejt hrdina.

Pokusit se třeba zachránit nějakýho malýho kluka před utopením. Nebo vytáhnout nemocnou stařenku z hořícího baráku. V krajním případě objevit tajnou chodbu plnou pravěkých kostí.

Jenže spolíhat se na požár, když ve městě nehořelo víc než dvacet let, mi nepřijde jako nejlepší nápad. Vono i kdyby hořelo, kde je jistota, že tam nějaká babka bude v kouři a plamenech čekat, až přemluvíme hasiče aby nám ji půjčili zachránit? A tajná chodba v našem městě? Tady se neutají vůbec nic, natož chodba s kostěma.

Jediný co zbejvá, je vylovit nějakýho neopatrnýho prcka z potoka. Jiná voda ani v okolí není. Žádná řeka, žádný rybník. Jenom potok.

Hlíдали jsme skoro čtrnáct dní, jestli se nějakej mrňous nepůjde náhodou ráchat a pouštět lodičky. Že by jsme ho tam jako rychle šoupli, chvíli podrželi a já bych ho potom s nasazením života zachránil. Kropáček by to dosvědčil šťastnejm rodičům a novinářům a holky by se po nás mohly strhat. Jenomže už ani na ty děcka není spolehnutí. Seděj u počítačů, hrajou pitomý bojovky a k potoku je nedostanete, ani kdyby tam na ně čekal Harry Potter. A já tak hrozně chci, aby se do mě nějaká krásná holka zamilovala!

Jo! Láska je hrozná věc. Nikdo mě nechápe. Až vyjdu ze školy, to už budu šíleně starej a vlastně jsem si vůbec nic neužil.

Jdu se mrknout na tu chemii, ať zase nedostanu sardel a nejsem všem pro smích. A zkusím napsat básničku. To by mohlo zabrat. Třeba tohle:

Jaký že maj oči žáby? O tom se vám nesní.

Hlavně holky nepřemejšlet. Přece vodotěsný.